

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 40.

6te oktober 1895.

21de aarg.

Tante fortæller.

Børneblad.

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstid. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LOTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Anden aargang.

Niogtredivte leste.

Den anden artikel.

III. Jesus Kristus som sandt menneske.

ABC-klassen: 1 Tim. 2, 5: Der er en Gud og en midler mellem Gud og menneskene, det menneske Kristus Jesus.

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Joh. 1, 1. 14: I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. — Og Ordet blev fjød og boede iblandt os.

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor, Gal. 4, 4 (Sp. 291) og Luk. 1, 35 (Sp. 298).

Wink.

„Jeg tror ogsaa, at han er sandt menneske.“

(Født af jomfru Maria, Bbh. 53; Bøst, Bbh. 55; Hunger, Bbh. 58; Søn, Bbh. 76; Graad, Bbh. 82; Tøst, Bbh. 94).

Rigesom solen ikke mister, men bare skjuler sin glans, naar den en stund bedækkes af skyer, saaledes har den menneskelige Natur, som Guds Søn antog, ikke udslukket, men bare tilhyllet hans guddommelige natur, og det ikke mere end at Guddommen undertiden synlig straaede frem.

— Tre mænd gjorde engang en reise sammen og førte alvorlige samtaler paa veien. De var allerede tilaars og havde gjort mange erfaringer i verden. „Jeg ved ikke“, sagde den første, „om det gaar eder som mig. Jeg er gammel, men jeg har mangen gang ingen trøst i hjertet. Naar jeg betænker, hvor længe jeg har levet, og kom mer ihu, at jeg ikke er bleven bedre, da forstrækkes jeg for mine synder. Jeg kan ikke bestaa for Gud, jeg er ofte fuld af kummer. Al, kunde der dog komme en fra himmelen, som kunde rense mig og betale min skyld, hvor vilde jeg ikke da være glad! Gaar det ikke ogsaa eder mangen gang saa?“ Da sagde den anden: „Jeg

har ogsaa haaret paa et saadant ønske. Naar jeg betragtede de mange tusende gyldne stjerner, har jeg ofte spurgt: Hvorledes mon det er deroppe i himmelen? Hvor bor den Herre Gud, og hvorledes kommer man til ham? Men jeg har ikke fundet svar. Gud og himmelen forekommer mig at være saa langt borte og saa altfor store og ophøjede for mig. Jeg staar saa ensom og ser paa i det fjerne. Det ængster mig. Al, naar der bare kunde komme en, som havde været i himmelen, og som kunde føre mig til Gud, saa jeg kunde være hos ham! Har det ikke ofte gaaet eder paa samme maade, mine venner?“ Da sagde den tredje: „Jeg er gammel, og alle mine er døde. Da jeg begreb min fader og moder, da jeg stod ved min hustru og mit barns grav, saa jeg ned i graven og spurgte: Der ligger I og sover, og jeg har eder kjær; men graven er mørk, og hvorledes ser det ud hinsides den? Hvor er I nu, mine kjære? Jeg fandt intet lys og intet svar. Derfor er ikke mine taarer aftørrede endnu. O, at der dog kunde komme en, som havde været hinsides graven og kunde trøste mig! Saaledes er det gaaet mig.“ Mens de talte saaledes sammen, kom de forbi en kirke. Derinde blev sunget: „Guds Søn er kommen til os ned.“ Dette ord slog ned i hjerterne. De gik derind, og der fik de høre om Jesu fødsel, hvorledes han var sendt her ned for at trøste fattige menneskehjerner, hvorledes han havde haaret deres synder, og hvorledes han altid lever og træder frem for sine troende. Da faldt der som et dække fra de tre mænds pine. De fandt, hvad de søgte, de bad, takkede og velsignede Herrens hus og drog glade hjem.

— Pastor Nathmann, tykt feltprest i Orleans under den sidste tyff-franske krig, fortæller: Betskednere og festligere havde ikke julen kunnet fejres end i lazaretterne i Orleans. Hørsomhelt vi fik lov af lægerne, blev der antændt juletræer i ihgebørelserne. Rige gæber kunde der ikke være tale om; men ingenfieds manglede den bedste gave, og den fælles læsning af beretningen om Frelserens fødsel vakte stor glæde. Før julen var stemningen blandt de syge og saarede soldater ofte ret tung ved tanken paa hjemmet. Saaledes klagede en meklenborger, da der blev tale om festen: „Julen her i lazaretet er dog ingen jul. Jeg havde altid tænkt, at der skulde blive fred til jul, fordi de hellige engle sang: Fred paa jorden! Men denne gang har ikke de hellige engle talt rigtig; der blev jo ingen fred.“ — Smidlertid, da juletræet var tændt den helige juleaften, og festevangeliet blev forelest, trilled glædestaarer ned af den hævede krigers kinder. Paa hans bøn fik han et notestamente. Efter festen skrev han hjem: „Her i Orleans har ogsaa været jul; og de hellige engle havde dog ret, der blev fred.“

Lessons for the Sunday School.

SECOND YEAR.

Thirty-ninth Lesson.

THE SECOND ARTICLE.

III. Jesus Christ a true man.

ABC Class: 1 Tim. 2, 5: There is one God, and one Mediator between God and men, the man Christ Jesus.

Catechism Class: Same as above, and John 1, 1. 14: In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God, and the Word was made flesh and dwelt among us.

Explanation Class: Same as above, Gal. 4, 4 (Qu. 291), and Luke 1, 35 (Qu. 293).

SUGGESTIONS.

"And also true man."

(Born of the Virgin Mary, B. H. 53; Growth, B. H. 55; Hunger, B. H. 58; Sleep, B. H. 76; Weeping, B. H. 82; Thirst, B. H. 94).

Certain old teachers in the church have illustrated this high and holy mystery of the union of Godhead and manhood in Christ by using the union between fire and iron as a comparison. Before the iron is placed in the fire, they say, the iron and the fire are surely two altogether distinct things. But when the iron is put in the fire, it becomes fiery iron, and thus iron and fire become one thing, so that the fire is, wherever the iron is. In like manner, by the terms "Son of God" and "flesh," two altogether distinct natures are indicated. But in the personal union they both come together in such a way that the Godhead penetrates, pervades, beautifies and glorifies the manhood, even as the fire the iron.

— God the uncreated, the incomprehensible, the invisible found but few worshippers. It was before God embodied in a human form, walking among men, partaking of their infirmities, leaning on their bosoms, weeping over their graves, slumbering in the manger, bleeding on the cross, that the prejudices of the synagogue, and the doubts of the academy, and the pride of the portico, and the swords of thirty legions were humbled in the dust.

— We have a Mediator who can sympathize with us as well as succour us.

— Our Lord assumed human nature. He who was in the beginning, who was with God, and was God, was born of a woman and partook of flesh and blood. The divine person of the Son became man, and possessed a body that was not a mere form or appearance, but real. The divine and human natures, however, though

united, were not blended, but remained properly and permanently distinct. Each nature retained its own characteristics, and in their unity constituted one person. The union was absolute and real, and not temporary or nominal; and it was not the man Christ Jesus who slept, or suffered, or hungered, or died, or who now reigns over all, but the God-man.

— Majesty took upon itself humility; strength, weakness; eternity, mortality.

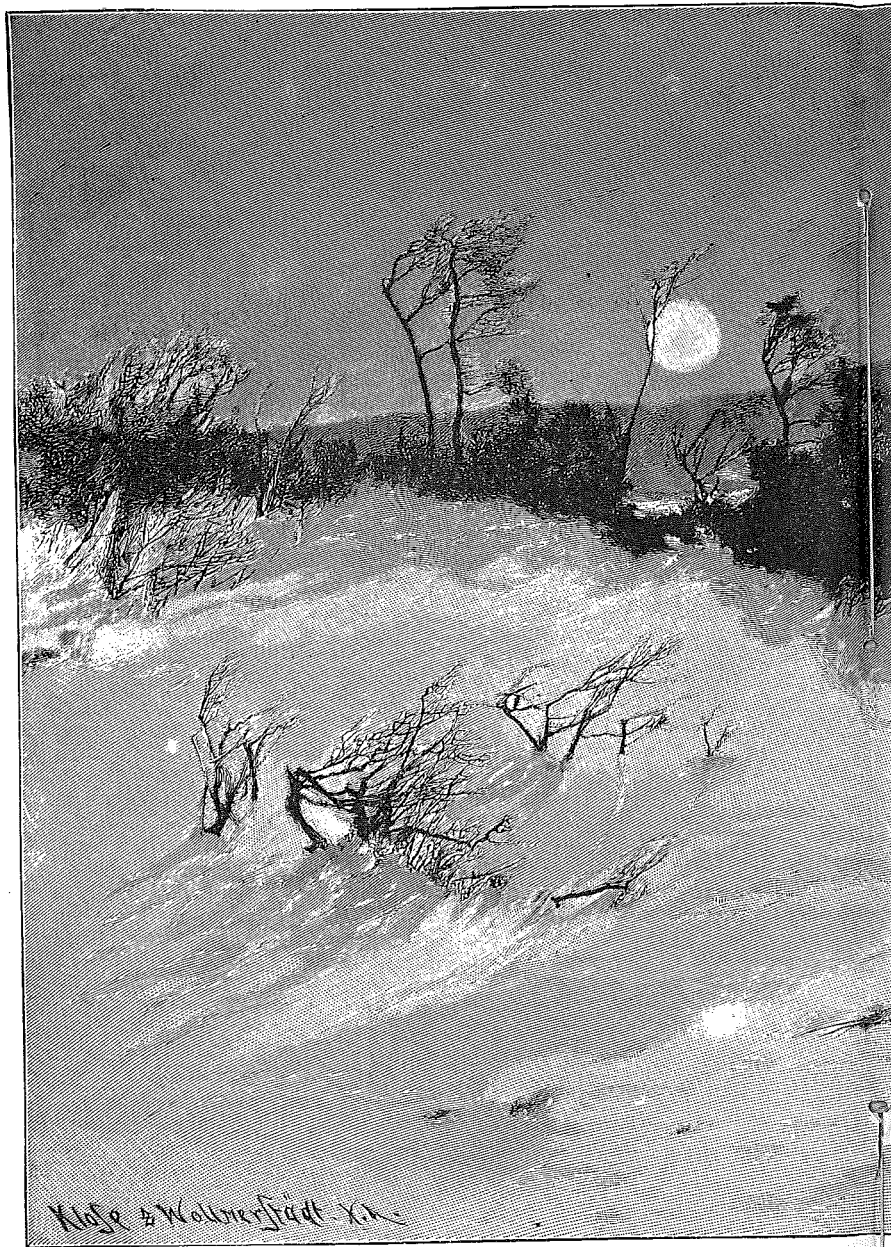
— Christ was "perfect man" as well as "perfect God." He was capable of enduring in his body all sufferings, of which human bodies are capable, and in his soul all emotions which can be felt by human souls. Only in this was he unlike us, that he was without sin.

— Not only when born of the Virgin Mary was Christ "very man;" not only when weary with journeying, or when sleeping and hungering and eating was he truly man, but also when dying, as appears from the cry, "I thirst." What a world of comfort in words like these, "I thirst." We want a Savior, in our times of trial and suffering, when we lie on beds of weary pain, or when we wait with aching hearts on those beloved who are stretched upon them, and we can not help but only suffer with them,—we want a Savior not himself untouched with the same, who can have a fellow-feeling with those that suffer, in that he himself has suffered first,—a Savior who has shared with the children of men all the ills of life.

— In a company of literary gentlemen Daniel Webster was asked if he could comprehend how Jesus Christ could be both God and man. "No, sir," he replied, and added, "I should be ashamed to acknowledge him as my Savior, if I could comprehend him. If I could comprehend him, he could be no greater than myself. Such is my sense of sin and consciousness of my inability to save myself, that I feel I need a superhuman Savior, one so great and glorious that I cannot comprehend him."

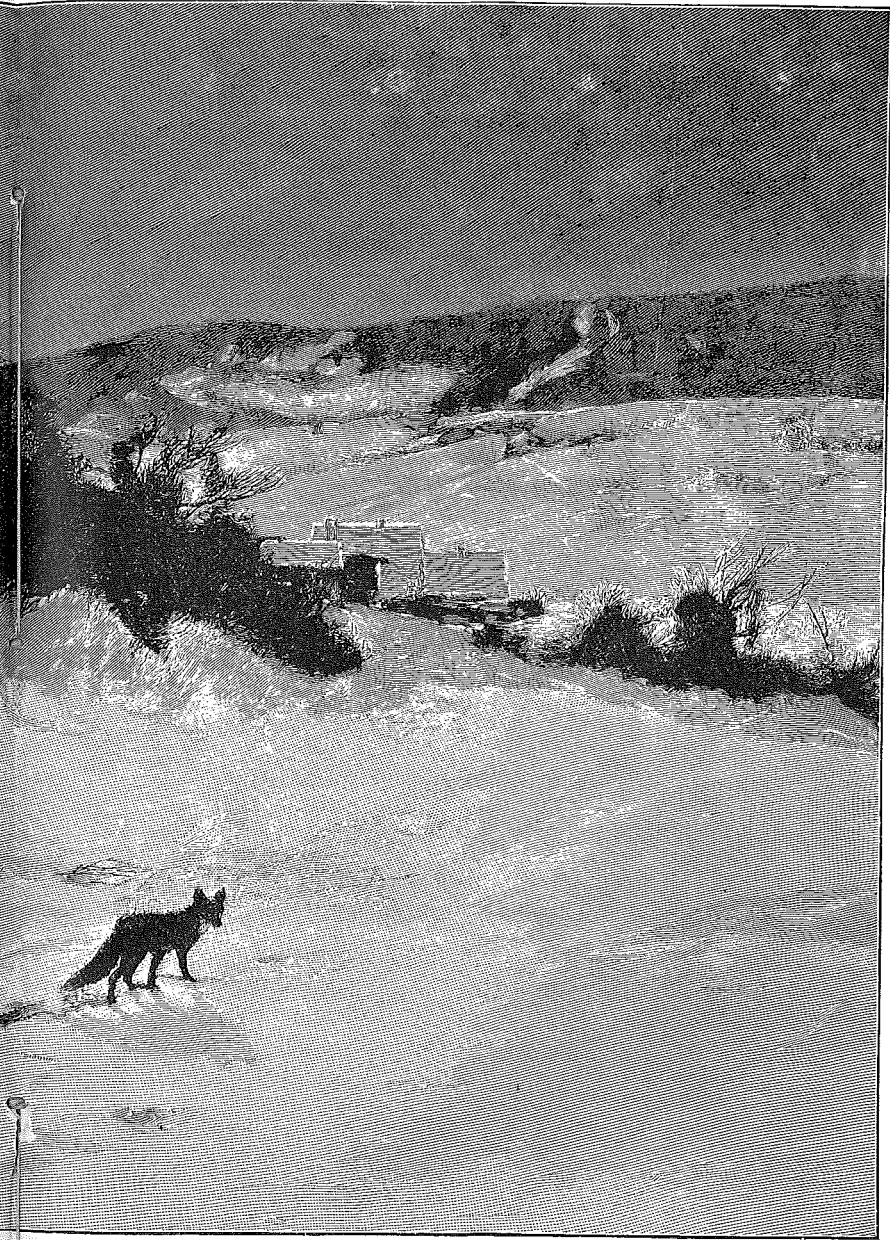
— Chrysostom says: When thou hearest of Christ do not think him God only, or man only, but both together. For I know Christ was hungry, and I know that with five loaves he fed five thousand men besides women and children. I know Christ was thirsty, and I know he turned water into wine. I know Christ was carried in a ship, and I know Christ walked on the waters. I know Christ died, and I know Christ raised the dead. I know Christ was worshipped by the angels, and I know Christ was stoned by the Jews. Thus he is both God and man together.

— Destroy the root, and the tree decays; take away the Incarnation, and Christianity is gone.

Kloster Wolvenfjædt. x. 1.

Mikkel ra

au er ude.

Taterbarnet.

(Fortsettelse.)

hun var ogsaa overmaade sulken, som rimeligt kunde være, og den begjærighed, hvormed hun bed i madstykket, morede baade forældrene og børnene.

Hun talte mere med tegn end med ord; thi hun vilde helst undgaa alle spørgsmaal, som vilde blive følgen af en samtale.

Men man kan meget godt lege med hverandre uden at tale stort, og hun forstod at faa tiden til at gaa saa hurtig for de smaa, at de paafølgende timer ikke blev det mindste kjedelige for børnene, skjønt de var indestængte i det trange rum.

„Her skal vi stige af“, sagde faderen. „Lotte, lad pigen faa sine armbaand tilbage.“

Det var med synlig bedrøvelse, at Lotte gjorde dette; de var saa smukke. Men Mirjam satte dem atter paa hendes arm. „Jeg vil give dig dem“, sagde hun til den lille, som blev aldeles rød i ansigtet af glæde.

Med hjertelige haandtryk til farvel skiltes man, og Mirjam blev alene. Sambæret med disse mennesker havde gjort hende godt. Hun syntes, at de lignede hendes venner i Grünfeld; de var ligesaa snille og gode som dem. Hun følte sig aldeles udhvilet og styrket, og hendes eneste bekymring var, om hun virkelig var kommen Elsas nærmere, eller om jernbanen havde ført hende afsted netop i den modsatte retning.

Atter stansede toget, og nu skulde det aabenbart ikke længere. Alle de reisende steg ud, man kam bærende forbi med en masse kuffter og andet reisetøj, vogne kjørte afsted, og snart var stationsbygningen atter tom. Ogsaa Mirjam var stegtet ud og saa sig om efter en dør, hvorigennem hun ubemerket kunde snige sig ud.

„Hei du, hvad gjør du der? Vil du se til at komme tilbage til din bande! Her maa ingen komme ind uden tilladelse. Træffer jeg dig endnu engang, saa lader jeg dig arrestere!“ hørte hun pludselig en barsk stemme bag sig raabe, og til sin skræk saa hun en mand i uniform nærme sig. Han greb hende i armen, førte hende udenfor bygningen og støbte hende ud, idet han endnu engang sagde: „March afsted! Lad mig ikke faa se dig endnu engang!“

Derpaa lukkede han døren efter hende, og Mirjam befandt sig pludselig ganste alene paa gaden i en fuldstændig fremmed by.

Dog var hun ikke saa meget bange for at være alene som for, at der skulde være et taterfølge i byen, som enten kunde tvinge hende til at følge med sig eller ialfald sætte Mihaly Samot paa spor efter hende. Hun besluttede derfor ikke at blive i byen, men straks gaa videre. Hun vidste, at Elsas laa mod den kant, hvor solen gik ned, og at hun derfor maatte tage veien i den retning. Hun saa, hvorledes skyerne rødmede paa aftenhimlen i vest, og bestemte sig med engang til at vandre afsted. Det begyndte snart at mørkne, men Mirjam gik stadig videre; det var for koldt, til at hun kunde lægge sig til at sove under aaben himmel, og bevægelsen holdt hende ialfald varm. Dog tilslut vilde de trætte fødder ikke længere bære hende, og hun blev derfor glad, da hun straks i nærheden af veien saa et lidet hus. Hun trængte sig gennem en hæk, klatrede over et gjerde, og befandt sig paa en eng, i hvis ene ende der laa flere bygninger. Det var mørkt i alle vinduerne, saa hun antog alle husenes beboere sov; hun vovede ikke at banke paa og bede om hus for natten og gik derfor hen og lagde sig i en høstat. Hun puttede sig godt ned i det tørre hø og laa snart i tryk søvn.

Hun blev vækket ved at en hund gjæde voldsomt og hørte samtidig en kvindestemme som raabte: „Kom hid, Hektor! Hvad er det, som gaar af dig?“ Men Hektor rørte sig ikke af flekken, bare gjæde endnu høiere, saa at konen kom ud for at se, hvad der var paafærde. Til sin store forbauselse fandt hun en taterpige liggende i en af høstakkene.

„Hvad er det, du har tænkt at stjæle her?“ spurgte hun vredt og rystede pigen voldsomt, ganste som manden paa jernbanestationen havde gjort. Mirjam fandt sig taalmodig i denne behandling.

„Vær ikke vred“, sagde hun sagtmodig, „jeg var saa træt, og det var saa koldt—men jeg har ikke stjaalet noget, slet ikke.“

„Ja, er det bare sandt? Vi holder rigtignok dørene stængte, men saadant pak ved alligevel at komme ind overalt. Hvor er dit følge?“

„Jeg har intet følge, jeg er alene!“

„Alene? Ikke ældre end du er! Dette hedningepak lader altsaa sine børn løbe om

uden at bekymre sig om, hvad der bliver af dem. Se nu til at pakke dig! Og lad mig ikke se dig her mere."

Mirjam reiste sig uden at sige et ord, ryttede højt af sine klæder og vilde gaa. Men da bad konen hende ikke at gaa; hun var ikke længere saa bred. „Vent“, sagde hun, „den, som har overnattet hos os, maa ikke gaa igjen uden at have faaet frokost.“

Hun gik ind og kom snart efter ud igjen med en tallerken dampende suppe og frødede sig over det velbehag, hvormed den forsulne Mirjam spiste den.

„Du har vist ikke faaet aftensmad igaar!“ sagde hun i en venligere tone. „Se her kan du tage dette brød med til niste paa veien. Men hvor vil du egentlig hen?“

„Til Elsas! Kan De sige mig, hvorledes jeg skal komme did? Er det langt herfra?“

Bondekonen blev høist forbausset.

„O, det er skrækkelig langt. Man maa først gjennem hele Schwarzwald. Her er vist ingen, som kan give dig nærmere bested om veien, men i Freiburg er der nok af folk, som reiser til Elsas.“

„Saa maa jeg gaa til Freiburg“, sagde Mirjam.

„Nei, vent lidt“, fortsatte konen, som begyndte at føle medlidenskab med barnet, „om en time skal jeg reise til torvet i Geisburg, og du kan faa lov til at kjøre med. Saa sparer du ialfald dine ben et stykke.“

Mirjam takkede hjertelig. Hun benyttede ventetiden til at vaske sig og flette sit haar og fleg derpaa fornøiet op i den med frugt og grønsager syltde vogn. Da de kom til torvet i Geisburg, hjalp hun konen med at læsse af og ordne varerne, og denne blev saa tilfreds med hende, at hun ikke alene delte sin middagsmad med hende, men ogsaa tog hende med hen til en slegtning, som var kommen fra Freiburgerkanten til torvet med melk, smør og eg. Som følge af den venlige bondekones anbefaling fik Mirjam lov til at kjøre videre med hendes slegtning og den nat sov hun trygt med tag over hovedet efter først at have nydt et rigeligt aftensmaaltid. Til gjengæld for denne gæstfrihed tilbød hun sig at hjælpe til i huset, da tjenestepigen havde ondt i foden. Hun blev paa gaarden hele otte dage, og da hun skulde reise igjen, skaffede bonden hende plads paa en vogn, som skulde til Freiburg. „Er

du først kommen til Freiburg, saa finder du nok veien til Elsas“, sagde bonden.

Bisfelig findes der i byerne ligesaa snille folk som paa landet; men alligevel følte Mirjam sig langt anderledes fremmed i den store by end blandt de bondefolk, hun havde truffet underveis. Hun vandrede gjennem den ene gade efter den anden; folk betragtede hende med nysgjerrige blikke, og hun paa sin side saa prøvende op i de forbigaendes ansigt, men fandt ingen, som hun vovede at betroe sig til for at faa vide veien til Elsas. Og dog maatte hun tage en rask beslutning paa en eller anden maade. Hun eiede ikke en eneste skilling og begyndte at føle sig sulten. Men hvorledes skulde hun skaffe sig mad? Hadde hun haft sin tamburin, kunde hun have spillet og funget. Men nu fik hun ialfald prøve paa at synge. Netop som hun havde fattet denne beslutning, kom hun forbi et hus, foran hvilket flere borgere sad med sine ølkrus og snakkede sammen. Hun stillede sig i nærheden og istemte en af sine tatersange.

Bed at høre hendes klare stemme stansede mændene sin samtale og vendte sig mod pigen for bedre at kunne høre; nogle stak haanden i lommen for at finde en skilling at give hende. Men neppe havde det stakars forladte barn endt sin sang, før en tung haand lagde sig paa hendes skulder.

„Se den landstrygeresse!“ sagde en barsk stemme: „kom følg med i arresten med en gang!“

„O, bare ikke i fængsel!“ udbrød hun. „Det er det samme som døden for mig!“ bad hun i en rørende tone. „Jeg har ikke gjort noget galt. Jeg vil heller ikke blive her i byen. O, vis mig bare veien til Elsas; det er did, jeg skal.“

I dette øieblik hørtes en anden stemme, som syntes hende bekjendt. Skjønt det var længe, siden hun havde hørt den.

„Undskyld, hr. politibetjent“, sagde han, „jeg kjender pigen; lad hende følge med mig. Jeg tænker nok, at De har seet mig før. Jeg er Søszer, spillemanden. Hvert eneste aar kommer jeg hid til byen, men aldrig har nogen kunnet komme med nogen klage over mig. Lad mig faa pigen; hun hjælper mig, saa jeg vil have lettere for at tjene mit brød.“ (Fortsættes.)

Et faderhjerter.

Berlin døde for nogle faa aar siden en rig mand, der havde bestemt, at hans hele formue skulde tilhøre hans eneste søn, der var bosat i Lüttich i Belgien. Hans naboeer blev ikke lidet forbauset, da de fik høre om denne enearving; de havde ikke havt nogen anelse om, at han havde nogen søn; man havde aldrig hørt ham nævne med et eneste ord denne sin søn. Og dog maatte han have elsket ham, som blot en far kan elske sit barn. For omtrent femten aar siden havde den unge S. forladt faderhuset; hans far vilde endelig, at han skulde blive kjøbmand; men sønnen havde ikke interesse for andet end malerkunst og vilde være maler. For at faa ham til at høre sig, holdt faderen op at understøtte ham; men det unge menneske gav ikke efter, men udvandrede til Belgien, og nu var aar gaaet hen uden at far og søn havde skrevet til hinanden. Sønnen havde i Lüttich giftet sig og levede af de sparsomme indtægter, som hans kunst kunde indbringe ham. Han var kommen til at forstaa, at han ikke havde opført sig, som han burde, ligeoverfor faderen, men var for stolt til at ville bede ham om hjælp; han foretrak heller at leve i smaa kaar med sin familie.

Da traadte en dag en englænder ind til ham; han sagde, at han havde hørt om hans kunst, og kjøbte et billede, som han betalte overmaade godt; han bestilte ogsaa et andet, og efterhaanden fik den unge maler til samme mand solgt det ene efter det andet af sine malerier, og hans stilling bedredes paa den maade betydelig. Det var ogsaa nu hans tanke at forsones sig med faderen; men da kom pludselig et telegram fra Berlin, som meldte ham, at faderen var bleven alvorlig syg og ønskede at se sin søn, sørend han døde. Sønnen reiste øieblikkelig, men kom for sent; faderen var allerede død, og hans bolig forseglet.

Nogle dage senere blev den afdødes testamente aabnet, og det viste sig, at sønnen var indsat til enearving. Sørgmodig vandrede den unge mand gennem de tomme værelser, som indtil for faa dage siden havde huset hans far. Da kom han til en dør, som var stængt; da han tilslut fik aabnet den, blev han staaende som naglet til gulvet; thi paa væggen derinde hang alle hans malerier. Faderen havde faaet vide om hans smaa kaar, og for ikke at faare hans stolthed havde han bragt ham hjælp ved gennem en tredjemand at kjøbe hans malerier.

Opl. paa billedgaden i nr. 38.

Naturen gaar undertiden over optugtelsen.

Billedgade.

